

45. Raamattuluento: Jumalan voimassa

Tervetuloa/alkurukous

Alkusanat

Tätä luentoa ei ole tarkoitettu aivan ensisijaisesti vasta-alkajille. He saavat kasvaa vielä Jeesuksen turvassa maidolla ruokittuna. Ei sellaiselta voi heti vaatia aikuisten töitä. Lapsen pitää saada olla lapsi - määräaikaan asti. Tätä ei ole myöskään kirjoitettu henkisesti uupuneille ja sairaille ihmisille, jotka eivät jaksakaan syventyä vammansa vuoksi sellaiseen, jota sanotaan vahvaksi ruuaksi. Tämä luento on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden vatsan tulisi kestää jo vahvempaakin ruokaa. Luento on lisäystä aikaisempiin luentoihin 29. ja 30. Pyhästä Hengestä. Nyt puhumme erityisesti Pyhän Hengen tehtävästä voimana.

Millä voimalla?

Kaikki näkyvän ja näkymättömän maailman olemassaolo perustuu myös voimaan. Maailman mah- tivalentakuntien suuruus perustuu voimaan. Jolla on voima, sillä on valta, ja kaikki muut pelkäävät. Voima sanelee ja määrää sen kuka hallitsee. Kaikki maailman valtiot pyrkivät jollakin tavoin hank- kimaan voimaa. Useimmiten sellainen johtaa kauheuksiin, mutta kaikki sellaiseen yhä pyrkivät. Atomivoima on eräs valtioiden vallankäytön väline. Mahtivaltio on se, jolla on riittävästi atomiar- senaalia ja voimakkain tappoase. Se on voittaja jolla on voima ja sen kautta valta. Näin ovat asiat näkyvässä maailmassa, mutta näin on myös näkymättömässä maailmassa, henkimaailmassa. Kris- tuksen täytetyn työn tähden voima, valta ja kunnia ovat nyt Jumalalla. Pimeydellä on voimaa vain sen verran, kuin Jumala sitä vielä sille antaa. Kerran valta, voima ja kunnia ovat yksin Jumalalla. Me rukoilemme sanoen: ”sillä sinun on valtakunta, voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen. Näin me sanomme ja useimmiten vaellamme omissa voimissamme ja omin mahdollisuuksin ja olemme tä- män tähden uupuneita, jopa henkihieverissä.

Myös kristillisyydessä on kyse voimasta. Kristillisyydenkin on pohjimmaltaan voimalaji. Jo Jee- suksen ajan juutalaiset tunsivat voiman merkityksen, sillä voima on valtaa. ”*Kun Jeesus oli mennyt temppeliin ja oli siellä opettamassa, hänen luokseen tuli ylipappeja ja kansan vanhimpia. He kysyi- vät: "Millä vallalla sinä tätä kaikkea teet? Kuka on antanut sinulle nämä valtuudet?"* (Matt. 21:23).

Miksi juutalaiset fariseukset eksyivät niin pahoin? Miksi Jeesus nuhteli heitä niin kovin? Farise- usten tunkeileviin kysymyksiin Jeesus vastasi: ” *"Te olette eksyksissä, koska ette tunne Kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa"* ” (Matt. 22:29). Kaikenlainen uskonnonharjoitus on kutakuinkin turhaa, jos voima siitä puuttuu. Hengellisyyskin on tuolloin ehkäpä jonkinlaista aatetta, ideologiaa, tuuleen haihtuvaa haaveilua. Se onkin tuolloin ja loppujen lopuksi pelkkää utopiaa.

Mikä on meidän voimamme?

Jeesuksen ajan farisealaisuuden tavoin myös kristillisyytemme on hyvin voimatonta ja usein pelk- kää ihmisen harrastamaa uskonnollisuutta. Voima puuttuu, ja kun se puuttuu, elämä puuttuu, ja kun näin on, kaikki puuttuu. Jumalan voima on hylätty ja korvattu ihmisviisaudella, koulutuksella, filo-

sofiolla ja kaikenlaisella muulla tyhjänpäiväisyydellä. Kaikki tuo tuollainen on kuitenkin vain ja ainoastaan pelkkää roskaa tuon Jumalan valtavan voiman rinnalla. Aikamme kristillisyyden onkin tämän tähden alennustilassa. Kun uskon voima on hukattu, kaikenlaiset konstailut ja metkut on otettu käyttöön. ”Kun usko loppuu, konstit alkavat.” Kun usko ja sen voima on kadoksissa, toiminta on vain suurta hurskasta näytelmää.

Millä voimalla siis elämme? Kuka tuntee Jumalan voimavaikutukset? Jesaja kysyy: ”*Kuka uskoo meidän sanomamme? Kuka ymmärtää Herran käsivarren voiman?*” (Jes. 53:1 KR92). Tähän kysymykseen on helppo vastata, sillä vain harva tuntee Herran voiman. Siksi kaikkialla on lastenkamarin pulmia, valitusta, pahoinvointia, uupumusta, ja hengellistä kuolemaa. Se on erämaata. Se on karua Siinaita.

Mutta kuitenkin Herran voima on olemassa ja se toimii ja vaikuttaa. Se ilmenee monin eri tavoin. Tässä on muutamia esimerkkejä Jumalan voimasta Raamatun kertomana.

Evankeliumi on Jumalan voima. Paavali kirjoittaa: ”*Minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle, joka uskoo, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle*” (Room. 1:16).

Voima ilmenee siis myös Sanassa. Heprealaiskirjeestä luemme: ”*Poika on Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa.*” (Hepr. 1:3).

Kaikilla puhujilla ei ole Hengen voimaa, sillä apostoli sanoo: ”*Mutta pian minä tulen, jos Herra suo, ja otan selvää noiden rehentelijöiden voimasta. Heidän puheistaan en välitä, sillä Jumalan valtakunta ei ilmene puheina vaan voimana.*” (1. Kor. 4:20).

Pyhä Henki on Jumalan voima. Paavali sanoo edelleen: ”*En näet rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä Kristus on minun kauttani tehnyt saattaakseen maailman kansat kuuliaisiksi, puheidon ja tekojen, tunnustöiden ja ihmeiden avulla, Jumalan Hengen voimalla. Näin olen vienyt päätökseen Kristuksen evankeliumin julistamisen kiertäen kaikkialla Jerusalemissa aina Illyriaan saakka.*” (Room. 15: 18,19). Ja vielä: ”*Toivon Jumala täyttökön ilolla ja rauhalla teidät, jotka usotte, niin että teillä Pyhän Hengen voimasta olisi runsas toivo*” (Room. 15:13).

Jumalan voimaa ilmenee myös uskossa. Jälleen Paavali kirjoittaa: ”*Puheeni ja julistukseni ei pyrkinyt vakuuttamaan viisaudellaan vaan ilmensi Jumalan Hengen voimaa, jotta teidän uskonne ei perustuisi ihmisten viisauteen vaan Jumalan voimaan*” (1. Kor. 2:5). Heprealaiskirje todistaa Vanhan liiton hurskaista näin: ”*Uskon voimalla he kukistivat valtakuntia, pitivät yllä oikeutta ja pääsivät näkemään lupauksen täyttymisen. He tukkivat leijonien kidat, sammuttivat roihuavan tulen ja välttivät miekaniskut. He olivat heikkoja, mutta he voimistuivat, heistä tuli väkeviä sotureita, he työnsivät takaisin vihollisen joukot.*” (Hepr. 11:33,34). Jeesus sanoo uskosta näin: ”*Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.*” (Mark. 9:23).

Kristus itse on Jumalan voima. ”*mutta kutsutuille, niin juutalaisille kuin kreikkalaisillekin, ristinnaulittu Kristus on Jumalan voima ja Jumalan viisaus*” (1. Kor. 1:24).

Hänen ristinsä on Jumalan voima. ”*Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima*” (1. Kor. 1:17).

Kastetuissa uskovissa on eläväksi tekevä ylösnousemusvoima: ”*Näin meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista*” (Room. 6:4).

”*Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen*” (2. Tim. 1:7).

”*...meillä on Pyhä Henki, vilpittömän rakkaus, totuuden sana ja Jumalan voima...*” (2. Kor. 6:6,7).

Jumalan voima vaikuttaa keskuudessamme monella eri tavalla. ”*Voimavaikutuksia on erilaisia, mutta Jumala, joka kaiken kaikissa vaikuttaa, on sama*” (1. Kor. 12:4).

Mutta miten Jeesus toimi tässä puheena olevassa voimakysymyksessä?

Kun Jeesus oli tehnyt lunastustyönsä ristillä ja noussut kuolleista, hän lähetti opetuslapsensa le vittämään ilosanomaa ristin voitosta. Mutta millä tavoin hän toimi? Lähettikö hän heidät ensiksi johonkin juutalaiseen teologiseen tiedekuntaan lisäopetusta saamaan? Ei! Käskikö hän rakentamaan kirkkoja eri kyliin ja kaupunkeihin, perustamaan luostareita? Ei! Tarvittiinko Kirkkohallitus hoitamaan vaikkapa lainsäädäntöä ja muuta seurakuntien käskyttämistä? Ei! Mitä hän käski tai neuvoi? Oli monta asiaa, johon hän ei kutsunut seuraajiaan. Hän jopa kielsi heitä lähtemästä liikkeelle, ennen kuin voima korkeudesta tulisi. Jeesus sanoi: *”Älkää lähtekö Jerusalemissa, vaan jääkää odottamaan sitä, minkä Isä on teille luvannut ja mistä olette minulta kuulleet.”* (Ap. t. 1:4). Sitten hän myös sanoi: *”kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka”* (Ap. t. 1:8). Hän muistutti: *”Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava”* (Luuk. 10:19).

Meidän aikamme viisaat eivät opeta näin. He ovat oppimestareita ja siinä jopa aivan hyviä, mutta voimasta he eivät puhu mitään. He jopa varottavat puhumasta Jumalan voimasta. Näin he sanovat, koska eivät tunne Jumalan voimaa. Niinpä puhe armolahjoista on täyttä hullutusta monille aikamme tietoviisaille. He pitävät niitä jopa vaarallisina. Näin eksyksissä he ovat. Heistä voi sanoa Jeesuksen sanoin: *”Te olette eksyksissä, koska ette tunne Kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa”*. Jos Jeesuksen seuraajat olisivat toimineet niin kuin aikamme kristillisyydessä toimitaan, ei Jumalan sana olisi koskaan saapunut tänne kauas Pohjan perille. Jostakin historiankirjoista voitaisiin ehkä lukea jostakin uskontolahkon vaikutuksesta muutamien vuosien ajan Israelissa, mutta sitten se oli häipynyt jonnekin kuin pölypilvi erämaahan. Mutta, Herran kiitos, opetuslapsilla oli voima Korkeudesta. Sana ja voima etenivät valtavalla nopeudessa vastustuksesta huolimatta. Ei edes kuolemantuomiot estänyt Herran apostoleja toimimasta. Heitä vangittiin, kidutettiin, tapettiin, mutta Sanan ja Pyhän Hengen voima ja niiden tuomat virvoituksen ajat saavutti monet pakanakansat mitä ihanimmalla tavalla. Paavali muistutti seurakuntia koko ajan tapahtuvasta voiman ilmentymästä: *”miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan”* (Ef. 1:19).

Apostolien sanoma ei ollut siis vain sanallista julistusta. Siinä oli mukana myös Hengen voima. Tosin jo Jumalan sanassa on voima, kuten edellä totesimme, mutta siihen liittyi tuolloin myös mukaan Pyhän Hengen voimavaikutukset. *”sillä meidän evankeliumimme ei tullut luoksenne ainoastaan sanoina vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella varmuudella. Tehän tiedätte, millaisia me olimme teidän keskuudessanne, teidän hyväksenne”* (1. Tess. 1:5). Kun apostolit rukouksella yhdyivät tapahtui ihmeellistä. He rukouksella muun muassa näin: *”Ojenna kätesi, niin että sairaaat paranevat, että tapahtuu tunnustekoja ja ihmeitä pyhän palvelijasi Jeesuksen nimessä.”* Kun he olivat päättäneet rukouksensa, vavahti paikka, jossa he olivat koolla, ja he kaikki täytyivät Pyhästä Hengestä ja julistivat rohkeasti Jumalan sanaa. (Ap. t. 4: 30,31). Se kaikki oli hyvin ihmeellistä. Heillä oli Henki. Heillä oli käytössään voima. Olisipa vieläkin näin!

Ilman Jumalan voimaa olisimme yhä luonnollisia ihmisiä ja usko olisi tuntematonta. Mutta nyt on Jumalan voima saanut ihmeitä aikaan. Apostoli Pietari kirjoittaa: *”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisynttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana.”* (1. Piet. 1:3-5).

”ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa” (Ef. 1:19,20), Paavali kirjoittaa efesolaisille.

Miten Jumalan voima löytyy?

Jumalan voima on vieläkin maailmassa. Se pitää kaikkea yllä. Koko maailma ja maailmankaikkeus romahtaisivat pian, jos Jumalan ottaisi voimansa pois. Mutta meidän, jotka uskomme, olisi ja itse asiassa on löydettävä Jumalan voima elämäämme. Mutta esteenä on monia ongelmia. Yhä uudelleen ja uudelleen on korostettava eräitä asioita. Uskovina haluaisimme tulla joksikin. Kaikki halusivat. Mutta kun tuo ei nyt kerta kaikkiaan voi onnistua, petymme ja vaivumme helposti epäuskoon ja tunnontuskiin. Miksi minusta ei tule mitään? Mikä minua vaivaa? Ja kuitenkin näyttää siltä että jostakin ihmisestä on tullut jotakin. Mutta se sellainen arvio on kuitenkin pelkkää silmänlumetta. Kaikki ovat samassa asemassa. Ei ole mitään erotusta. Jos joillakin on joitakin edistymisen merkkejä, se nyt johtuu vain siitä, että nämä ihmisen ovat luopuneet jo kaikesta omasta yrittämisestään ja jättäneet asiansa ja kasvunsa Kristuksen tehtäväksi.

Haluamme, että meistä tulisi jokin tai jotakin. Se on periaatteessa hyvä asia. Mutta. Me haluamme tulla voimakkaiksi, mutta Herra ei halua. Haluamme tulla tunnetuiksi ja kuuluisiksi. Herra ei sitä halua. Haluamme elää, mutta Herra ei sitä halua. Mitä sitten? Herra tahtoo tehdä meidät heikoiksi ja avuttomiksi. Siinä on hänellä paljon työtä. Kun haluamme olla eläviä, Herra haluaa meidän olevan heikkoja tai ihan kuolleita. Vain heikko ja avuton tarvitsee todella Herraa. Elävä ei tarvitse. Kuollut ei enää yritä itse. Hän on kuollut. Me usein valittelemme tilaamme ja kitisemme surkeuttamme. Kuollut ei kitise eikä narise. Kuollut on aivan kuollut. Sellaisiksi Herra haluaa meidän tulevan, mutta mepä emme juuri suostu sellaiseen kohtaloon. Mutta juuri siksi Jumalan Voima pysyy poissa. Meitä pelottaa tulla heikoksi tai jopa kuolleeksi. Ja niinpä monet jatkavat lihassa ja omassa voimassaan uskononäytelmäänsä.

Olemme jo joka tapauksessa kuolleet rikoksiimme ja synteihimme. Vain Jumalan armo Kristuksessa on vapauttanut uskovat synnin ja kuoleman laista. Me jotka uskomme olemme vanhurskaita Jumalan voimasta. Olemme pyhiä. Näin tapahtui kun synnyimme uudesti ylhäältä. Mutta sen jälkeen emme uskallakaan jatkaa matkaa Kristuksen seurassa, jotta hän saisi johtaa meidät myös pyhään elämään ja Hengen voimaan ja tehdäksemme hänen tahtoaan. Emme uskalla senkään vuoksi, että meitä on varoitettu tästä tiestä liian usein. ”Emme ole pyhiä vaan syntisiä”, he sanovat. ”Olemme aina vain päivän vanhoja uskossamme”, he vakuuttelevat ja muuta tämänkaltaista nuo, luuloviisaat opettajat opettavat. Ja niinpä emme koskaan pääse hengellisissä ruokatottumuksissamme maitoa pidemmälle. Olemme pääosin hengellistä tuttipullokansaa.

Mutta missä Jumalan voima on? kysyt taas. Voima on ja odottaa kohdatakseen meidät, mutta saadaksemme osaksemme Hengen voiman, meidän on suostuttava samaan kokemukseen apostoli Paavalin kanssa ja hänen tiehensä, jos halajamme tuota voimaa. Hän kirjoittaa: *”Ja hän sanoi minulle: ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa”. Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan.”* (2. Kor. 12:9). Myös Paavali olisi halunnut olla virheetön ja synnitön, täydellinen ihminen, mutta juuri se ei ollut häneltä onnistunut. Hänellä oli vielä syntejä, paljon avuttomuutta ja suoranaista heikkoutta. Hän oli pyytänyt Herralta vapautusta – jopa kolmesti. Ja sitten Herra vastaa hänelle. Herra pitää Paavalia heikkona sen tähden, että vain siinä tilassa Paavali voisi olla täynnä Jumalan voimaa. Paavali kirjoittaa edelleen: *”Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme”* (2. Kor. 4:7).

Vain rikkinäinen, heikko saviastia, voi kantaa tuota Jumalan suunnatonta voimaa. Siksi on meidänkin opittava kerskaamaan ja ylpeilemään murtuneen saviastian osasta. Paavali ei ruikuttanut, hän jopa suorastaan ylvästeli avuttomuudellaan. Me sen sijaan päivitämme, surkuttelemme ja huokailemme. Jotkut ihmiset ovat tosieteväitä tässä nöyristelevässä asenteessaan. Sillä tavoin saa nimitäin lisäpiteitä toisten, samanlaisten joukossa.

Voima on kadoksissa. Opetusta ja oppimista myös sen löytäminen vaatii. ”*Etkö jo ole oppinut, etkö ole kuullut, että Herra on ikuinen Jumala, koko maanpiirin luoja? Ei hän väsy, ei uuvu, tutkimaton on hänen viisautensa. Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa. Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät, nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat, mutta kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.*” (Jes. 40: 28–31). Näin se menee. Tässä tosin ei tarkoiteta, että tulisimme fyysisesti ja henkisesti voimakkaiksi, ihan suoranaiseksi yli-ihmisiksi. Jesaja tahtoo Herran suulla sanoa, että Hengellisesti uupunut voi tulla vahvaksi, lujaksi Herra soturiksi. Häntä ei voi Hengen voimassa kaataa mikään. Niin on siis anottava tuota voimaa ja sitten on vain odotettava Herraa ja hänen Henkeään.

Hedelmää Jumalalle

Jos tahdomme olla Jumalalle iloksi ja tahdomme toteuttaa hänen tahtoaan, ja päästä tuottamaan hyvää hedelmää, tarvitsemme Jeesuksen Hengen voimaksemme. Tarvitsemme Pyhän Hengen toteuttamaan Jumalan tahtoa meissä. Ilman sitä henkeä kuivetumme kuiviksi oksiksi viinipuussa. Kuivat oksat kootaan yhteen ja ne poltetaan. Kun etsimme yhteyttä Kristukseen ja kasvamme hänen tunteemisessaan, anoen Hengen voimaa, alamme kasvaa Jumalan toivomaa kasvua. Miksi siis valitella koko ajan tilaansa, miksi voivottaa ja kitistä surkeuttaan? Sillä tavoin joudumme aina vain kauemmaksi Elämästä ja Voimasta. Jumalalle saa toki valittaa tilaansa, mutta ihmisten edessä se on kauhistus.

Paavali kehottaa efesolaisia näin: ”*Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa*” (Ef. 6:10). Tässä on meidänkin työnkuvamme. Vahvistukaa siis ystävät Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Siellä on voima, siellä on Elämä.

Elämä voi olla kovaa. On huolia ja on murheita. Sairaudet vaivaat. On surua ja taakkoja. Kaikkea tätä ja monenlaista muuta kärsimystä, voimattomuutta ja ahdistusta voi elämäämme kuulua. Mutta niin pitää ollakin. Taivaan tie on kaita ja portti on ahdas. Monen vaivan ja ahdistuksen kautta menemme sisälle Jumalan valtakuntaan. Muuta tietä ei ole meille luvattu. Helpolla ja lavealla tiellä vaeltavat kadotukseen menevät sielut. Mutta ei mikään mahti voi erottaa meitä Jumalasta, sillä onhan kirjoitettu: ”*Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka? On kirjoitettu: - Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken aikaa, meitä kohdellaan teuraslampaina. Mutta kaikissa näissä ahdingoissa meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut.*” (Room. 8:35–37). Tämä on Herran tie.

Hengen voiman saaminen ei ole jokin merkillinen kokemus, jota tulisi tavoitella. Suuret joukot yhä tavoittelevat. Kyllä Jumala voi toki antaa kokemuksiakin, mutta ei niille tule elämäänsä rakentaa. Kysymys on Pyhässä Hengessä vaeltamisesta. On rakennettava kaikki elämä Hengen varaan. Mitkään esteet eivät ole silloin liian suuria. ”Kaikki esteet lyödään maahan Hengen voimassa”, veisaa vanha virsi.

Joidenkin kuulee pelottelevan, että jos pyrimme saamaan Pyhän Hengen voimaa, menemme ohi Kristuksen. Tällainen oppi on kuitenkin jonkinlaista uskontohölynpölyä. Ei Henkeä voi olla liikaa. Pyhä Henki on Kristuksen Henki, ja mitä enemmän Henki meitä hallitsee, sitä paremmin tunnemme Jeesuksen, Vapahtajamme.

Mutta miksi yhä vaellat omin voimin? Miksi Hengessä vaeltaminen on sinullekin kovin outoa, ja outoa kaikki siitä puhuminen? Kuitenkin juuri tämä tosiasia ratkaisee sen, millainen olet uskonelämässäsi. Joko sinä vaellat Hengen voimassa tai olet lihallinen ihminen. ”*Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä*” (Gal. 5:16). ”*Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha.*” (Room. 8:4,5). ”*Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset. Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa*” (Room. 8:8,9).

Miten on siis ystäväni? Missä hengessä sinä vaellat, ja mikä henki sinussa työtään tekee? Lihan vallassako vaellat, sen, joka tuottaa kuoleman, vai Hengen johdatuksessa, joka antaa elämän ja rauhan? Tämä on äärimmäisen tärkeää iankaikkisen elämämme kannalta. Lihan mieleen kuuluu myös se, että yritämme liian usein vaeltaa lain käskyjä noudattaen, vaikka kukaan ei ole siinä onnistunut. Se tie johtaa kiroukseen, mutta suuri osa uskovia yrittää yhä vaeltaa kunnollista, lain edellyttämää elämää. Mutta yksikin virhe lain tiellä johtaa kiroukseen. Mooseskaan ei siinä onnistunut, vaikka hänen kauttaan laki annettiin. Kavahta tätä tietä. Fariseusten hapatus ei saa hapattaa sinun happamatonta uutisleipääsi. Ei, vaan sinun tulee vaeltaa Hengen voimassa. Se on oikea ja ihana tie.

Jos olet elänyt jo vuosia uskon tiellä, ja yhä juoksentelet maitoruoan perässä etkä ole löytänyt hedelmää tuottavaa työkenttää Herran elovainiolla, niin on jo syytä kavahtaa ja miettiä, miksi elän joutilaana enkä tuota hyvää hedelmää. Miksi olen aina vain lapsi Kristuksessa, työnantajalleen hyödytön? Älä siis viivyttelä ystäväni, vaan etsi Hengen voimaa elämääsi ja uutta kasvua Kristuksen todellisessa tuntemisessa. Useimmiten on niin, että terve, omavoimainen uskova taipuu Herran voiman etsimiseen vasta kun kaikki oma on tyystin mennyt. Se voi tapahtua niin, että sairaus, tai joku muu elämäntapahtuma söi voimat. Tuli myös käsittämättömiä pelkoja. Voimat katosivat kuin vesi erämaan hiekkaan. On kuin olisi pudonnut syvään liejuiseen kaivoon, josta ei ole pakopaikkaa. Kivut ja ahdistukset ovat tulleet tutuiksi ja jäytävät kehoa. Vielä äsken terve ja hyväkuntoinen sielu ihmetteli, miksi ne nuo jotkut uskovat puhuvat aina noista kärsimyksistä? Miksi sitä pitää niin kovasti ihailla kipua ja sairautta ja ahdinkoa? Eikö kristillisyyks ole pelkkä iloinen asia? Eikö sitä saa iloita, olla onnellinen ja harrastaa mieluisia asioita? Mutta sitähan se aito kristillisyyks juuri onkin! Jumalan valtakuntahan on ”*vanhurskautta, rauhaa ja iloa, jotka Pyhä Henki antaa*” (Room. 14:17). Kaikkihan ne ovat tästä kuulleet tai lukeneet. Eri asia on sitten, kenellä nämä ovat toteutuneena! Mörökölleinä maailma uskovia pitää. ”Hyi, hyi! sanovat monet uskovat jostakin, joka hieman ilolta kalskahtaa.

Kuitenkin: meidän kerskauksemme tule olla myös ahdistukset, kuten Paavali opettaa. Ne sellaiset ovat suorastaan välttämättömiä. Hän kirjoittaa roomalaisille: ”...*meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyyks koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa...*” (Room. 5: 3,4). Haluatko sinä edes ajatella tällaista kerskailua?

Ahdistusten tultua moni uskova ihmettelee että mikäs se nyt tuli? Jotakin kauheaa lienee tapahtumassa. Hän alkaa etsiä apua ammattiauttajilta: lääkäreiltä, psykologeilta ja monenlaisista terapi-oista, rentoutusopeista ja erilaisilta parantajilta, jotka lupaavat suuria. Hän hakee apua vitamiineista, hivenaineista, yrttiteestä ja erilaisista voiteista ja geeleistä. Ja aina löytyy hyvä ystävä, joka opastaa että kokeilepa tätä ihmerohtoa, sillä moni on parantunut justinsa tällä aineella. Mutta mitkään niistä keinoista eivät nyt auta. Tauti vain pahenee. Jo ajattelee ihminen, että joko tämä on kokonaan kuolemaksiksi. Pelottaa. Ihminen alkaa huutaa jopa Herraa avuksi. Apu tuntuu silti vain kaikkoavan kauemmaksi. Missä sinä Herra olet? Miksi jätit minut erämaahan pahan voimien ja ahdistusten kiusattavaksi? Uskova ei tuolloin vielä ymmärrä, että itse Herra on ottanut lapsensa kuri- ja kasvukouluunsa. Herra tulee todelliseksi avuksi vasta sitten, kun aletaan tosissaan etsiä itse Herraa ja hänen voimavaikutuksiaan. Hän ei voi auttaa meidän vanhaa luontoamme. Hänen itsensä tulee olla elämämme ja voimamme. Hänen on vaihdettava meihin kokonaan uusi voima. Vanhaan ei voi lisätä uutta. ”*Eikä kukaan laske uutta viiniä vanhoihin leileihin. Silloinhan viini rikkoo ne ja sekä viini että leilit menevät hukkaan. Ei, uusi viini on laskettava uusiin leileihin.*” (Mark. 2:22).

Myös järkemme ryhtyy sotajalalle. Se vakuuttaa, että kyllähän minä viisaana ihmisenä nämä asiat ymmärrän. Ei tämä kaikki voi minusta johtua. Kuitenkin kaikki johtuu villinä vaeltavasta ihmisestä, jota on Herra alkanut taltuttaa. Vanha Siionin virsi neuvoo: ”Järkenne nyt vangitkaa, Hengen voimaa anokaa. Kaikkein suurin viisaus, Jumalan on tuntemus. Jeesuksen jos unohdat, omin voimin vaellat. Tiesi päättyy kuolemaan, taivaaseen et saavukaan.” (Sv 82:1,3).

Ja useimmiten juuri se, joka on eniten hukassa ja tarvitsisi eniten elämäntien neuvoja, suuttuu eniten. Kun joku pyrkii opastamaan häntä rauhan tielle, hän inttää: ”Kyllä minä nämä asiat tiedän”.

Mutta lapsikin sanoo näin, vaikka olisi vielä kovin eksyksissä ja tietämätön. Oma itsekäs minä on tuolloin vielä liian suuri. Tällainen ihminen ei tunne edes itseään, saati sitten Jumalan teitä. Kun opetus puuttuu ja tieto puuttuu, niin kaikki puuttuu. Mutta ei tämä kaikki vielä tähän loppu. Kaikki voi olla uuden elämän alkua.

Apostoli neuvoo: *”Rakkaat ystävät, älkää oudoksuko sitä tulta ja hehkua, jossa teitä koetellaan, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa. Iloitkaa päinvastoin sitä enemmän, mitä enemmän pääsette osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä, jotta saisitte iloita ja riemuja myös silloin, kun hänen kirkkautensa ilmestyy.”* (1. Piet. 4:12,13). Kaikki tällainen voi olla aluksi uutta ja outoa myös uskovalle. On kuitenkin täysin välttämätöntä, että pääsemme Kristuksen kärsimyksistä ja voittovoimasta osallisiksi. Myös uskovalle on vaikeaa luopua itsestään ja omasta tahdostaan. Kun Jumalan tahto alkaa paljastua, ihminen on aivan kauhuissaan. Ei ikinä! hän saattaa parahtaa. Mutta nyt on kyse aivan muusta kuin evankelioimiskokousten prässäävästä kutsusta: *”Tule antamaan elämäsi Jeesukselle”*. Tällaista ei edes Raamattu opeta. Eikä tuolloin vielä ymmärretä ollenkaan, mistä on tosiasiassa kyse. Ja kun Voima puuttuu julistuksesta, kaikenlainen käskytykset hallitsee opetusta.

Voi jospa uskovista olisi edes kymmenen prosenttia todella täynnä Herran Henkeä ja voimaa. Silloin tapahtuisi ihmeitä! Silloin tulisi suuri herätys ja tulet syttyisivät. Mutta eihän Jumala voi laskea tultansa ja Henkeään sellaisille opettajille, joilla ei ole edes edellytyksiä ottaa vastaan tällaista voimaa. Heillähän ei ole myöskään edellytyksiä hoitaa Hengen uudistamia ihmisiä ja opettaa heitä. Pylväitä Herra Jeesus Kristus haluaa temppeleinsä.

Tarvitsemme uuden voiman, Hengen voiman, elääksemme Jumalan tahdon mukaista elämää. Mutta vain näin pääsemme *”turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana.”*

Perillä, siellä kuulu kerran suuri ja voimakas ääni. *”Sen jälkeen minä kuulin ikään kuin suuren kansanjoukon sanovan voimakkaalla äänellä taivaassa: Halleluja! Pelastus ja kunnia ja voima on Jumalan, meidän Jumalamme”* (Ilm. 19:1).

Perillä ovat voittajat. *”He ovat voittaneet hänet Karitsan veren ja todistuksensa sanan kautta eivätkä ole rakastaneet henkeään vaan ovat olleet alttiit kuolemaan asti.”* (Ilm. 12:11).

Perille päästään Pyhän Hengen voimassa. Nyt on aika etsiä tuota Jeesuksen voimaa. Hänen Hengensä on jo lähetetty kaikkeen maailmaan. Henki on Jumalan tuli. Tuli ei ole vain kaikkialla syttynyt. Jeesus sanoo: *”Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt!”* (Luuk. 12:49). Tästä tulesta tulee meidänkin syttyä. Ja kerran on ihanaa. Aamen.